

בניעים שיה

עלון להורות מעצימה ומובילה, בפרט לחינוך נוער מתבגר ומתמודד.

להרשמה לקבלת העלון במייל
bs0583201525@gmail.com
0556774358 - לתרומות והנצחות -

חיי שרה

עלון מספר: 41

ויהי נועם

השבוע האחרון קראנו את פרשת עקדת יצחק. הסיפור המיוחד הזה נהיה חלק מאיתנו, מהצופן הגנטי של כל יהודי באשר הוא. במהלך ההיסטוריה הורגלנו להעלות על נס, אנשים שנהרגו למען קדושת שמו יתברך. אך אנחנו שוכחים שהחיים שלנו כיהודים מאמינים, ובפרט כהורים, מחנכים, בני זוג, מורכבים מאין ספור ניסיונות של מסירות נפש. רגע ועוד רגע, יום ועוד יום מצטברים לחיים של קידוש ה'. הניסיונות מגוונים הם... משרה קורצת, משפחה שלוחצת, משכורת מלבת. כמה פעמים אנחנו מנענעים את הראש בשלילה... בשביל מי? למען שמו יתברך! אנחנו שוכחים אנחנו כאן בעולם בתפקיד, ולעיתים הקב"ה מעוניין 'להעלות אותנו בדרגה'. ועל כן הוא שולח לנו ניסיונות מבחן כוחות. האבות הקדושים שהתגברו - הם לא ידעו שיעברו שנות דור ואנשים ילמדו וישננו את מעשיהם. אף אנו לא יודעים לאן הניסיון הקרוב מוביל, אבל אנחנו חייבים לדעת ולזכור שיש מי שרושם כל מעשה ולו המעשה הקטן ביותר...

ויש לנו כבר כוחות טבעיים בנו עוד מעקדת יצחק, מאת שהקב"ה בחן את אברהם אבינו לראות עד כמה גדולה אהבתו אליו. אברהם הוכיח את כוחותיו והיה מוכן לעקדה בלב שלם, ובכך הרויש לבניו את הכוח של מסירות נפש. הבה ונזכור בהתגברות הבאה אנחנו חלק בשרשרת הדורות, אנחנו מסוגלים ורואיים ליותר ממה שאנחנו חושבים. ונזכור שכל התגברות מגבירה כוח אצל ילדינו בהתמודדות השונות שהם יתקלו בהם במהלך החיים!

לע"נ
הגאון האדיר
רבי דב צבי בן ר' ירוחם
פישל זצ"ל קרלנשטיין.
נתרם ע"י א' התלמידים
החפץ בעילו"ש

אמרי נועם

הרב חנניה מנחם שליט"א
יו"ר המרכז 'בניעים שיה'

היום חולף

שעוד רגע יחלוף, ואף בשביל מחר, ושלא חלילה יהיה מאוחר! שנזכה למלאות ימינו, וליצוק בהם תוכן.

עונן האמונה

סיפר הרב ישראל אליהו ויינטרוב זצ"ל: בגטו קובנא הלך שהגאון רבי מרדכי פרגומנסקי זצ"ל תפוס במחשבותיו, והנה הוא רואה שניים מתלמידי ישיבת סלבודקא עומדים ליד הגדר והכרת פניהם עונה בהם כי קצו בחייהם מפני הסבל והצרות שגברו מיום ליום.

רבי מרדכי ניגש אליהם ושאל אותם "על מה צריך לחשוב עכשיו?" והם תולים בו זוג עיניים תמהות האומרות - "וכי מישהו מסוגל בכלל לחשוב עכשיו?" אבל ר' מרדכי כמו מתעלם וממשיך ואומר: יש לי שני הנחות פשוטות, שכל חייל גרמני נאצי שונא יהודים עד עומק נשמתו, וההנחה השניה - שחייל גרמני נאצי שיהרוג יהודי מבלי שקודת מפקד לא יתן על כך את הדין בפני מפקדיו - האם אתם מסכימים איתי?"

"כן", ענו העיניים הכבויות. "אם כן", מתרונן רבי מרדכי, "הסבירו לי למה חייל זקיף זה העומד על משמרתו במרחק מטרים ספורים מאיתנו, למה אינו יורה בכם עכשיו? הרי בשבילו זה כמו משחק בכדור, למה ומדוע אינו יורה???", תהה ר' מרדכי.

"על כורחכם תודו שגם, פה בגיא צלמות, שולטת מלכותו יתברך והשגחתו על כל פרט ופרט, והוא יתברך היחיד שמונע מחייל זה להרוג אתכם כרגע. אור קטן נצנץ בעיניים.

בפרשיות הניסיונות שעמדו בעוז ובתעצומה האבות הקדושים, מניין היה להם את הכח? והתשובה היא כמובן "אמונה". אמונה מהתבוננות בעולם. אמונה במי שאמר והיה עולם. אמונה במי שנותן לך את הכח. אמונה בזה שבוחר בך להיות הורה \ מחנך. וזה מה שנתן להם את העונן לעמוד איתן אל מול כל הניסיונות שעברו.

בימים כאלו מה שיכול להחזיק אותנו זה האמונה - שהכל מאיתו יתברך. וגם מה שנראה לנו רע. נוכל אם נרצה כרבי מרדכי למצוא בהם את הטוב. "הִרְפוּ וְדַעוּ כִּי אֲנֹכִי ה' חֲזֵקוּ וְאִמְצוּ."

"ויהיו חיי שרה, וכו' ותמת שרה".

הפרשה נקראת "חיי שרה" ולמרות שמה של הפרשה, אנו מוצאים בניגוד לחיים אנו מוצאים עוד בתחילת הפרשה את סיפור פטירתה.

האמת היא שכולם חיים את חייהם, אך ישנם שמנצלים אותם וישנם שמעבירים אותה בהלך ושוב. וכשסיימו אותם הם באים ללא כלום. שרה ניצלה את חייה. שרה מילאה אותם. לכן אף מותה הוא חיים - חיים שבאו איתה לעולם הבא.

חיים עמוסים בתורה ומצוות. חיים שניצלו אותם.

ידוע הסיפור על רבי מאיר שפירא מלובלין שבילדו תו הזמינה אימו מלמד מעיר אחרת ללמד את בנה תורה. כנהוג באותם ימים,

בהתרגשות רבה, אימו ליוותה אותו בבוקר לתחנת העגלות. המתינו הבן ואימו מלמד, אך העגלה עם המלמד בוששה לבוא. כך המתינו כל היום, עד שלעת ערב הבינו שהעגלה לא תגיע באותו יום. בפחי נפש, שבו השניים לביתם.

והנה, פרצה האם בכי. ניגש מאיר הקטן לאימו וביקש לנחמה

'אמא, אל תבכי, בעזרת ה' מחר תגיע העגלה ואלך ללמוד תורה'. אך אימו מיאנה להתנחם. והשיבה לו משפט עמוק:

"בני, כל יום שעובר ללא לימוד התורה הוא בבחינת אבדה שאינה חוזרת לעולם!"

משפט זה חדר לליבו, של רבי מאיר וליווה אותו מאז בכל תחנות חייו ליסוד ולדרך חיים, והוא מהווה היסוד למפעילותיו: ישיבת 'חכמי לובלין' ולימוד 'הדף היומי'.

מספרים על איש עסקים שחלה, והרופאים אמרו לו שקיצו קרב, ותוך תקופה קצרה הוא עומד למות. חשב - מה הדבר הכי חשוב שיש לו בעולם ונזכר.. ילדיו...

אך לצערנו כבר גדלו הילדים, והקשר רופף. את זמנו הוא כילה בעסקיו. וכמה יכול להספיק לחדש עמם קשר בתקופה שכזו...

באו ונצל כל עוד והאפרוחים עדיין בקן.

לקשר איתן ובריא, טרם יפרחו ויהיו בעצמם הורים.. הבה נצל ונשפר את היום בשביל הרגע הנוכחי

להזמנת הרצאות וייעוץ: 0583201525 | להערות / הארות ושאלות: n3201525@gmail.com

קוביה זו יכולה להיות שלך!

זכיות רבות ייזקפו לזכותך!
אפשרי לזכות: להצלחה /
לע"נ / לרגל שמחה
פנו עוד היום - 0556774358

התווית השבועית

"הַחֶכֶם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְהַנְּסִיל בְּחֶשֶׁךְ הַחֹלֶף" (קהלת)

שאל את המומחים

*לופ וביכפ.
רציתי ללמוד בבן שלי
אם מלומד איתי, אני מצוניינת למפוז
איתו ולפוז יקליב לי, מפ נימן אלמול?
מאכי ג.*

לא ציינת בן כמה הילד, אך במסגרת השו"ת, אפשר ללמד על כלי נפלא שמקורו משיטת הטיפול N.T.P. שנקרא 'דאפור' ונכון יותר שמקורו מחוכמת שלמה המלך עם הוויכוח של שני הנשים למי שייך הילד... וזה לשקף לאדם שמולנו את מה שהוא אומר, ואף להתנהג כמוהו, בתנועות ובטון הדיבור כך נוצר 'דאפור' - קשר חזק והבנה הדדית! כשהילד ישמע ממך את מה שהוא אומר, הוא מרגיש שאת מבינה אותו! את איתו, מבינה אותו ואז הוא ירצה לשתף ולהקשיב! כשהילד ישמע את מה שהוא אומר מבחוץ. לדוגמא: "אין לי בכלל חברים" האמא אומרת: "אז אתה אומר שאין לך בכלל חברים" ואז שהוא שומע מה שהוא אומר, שאין לו בכלל חברים. והוא אומר "לא, בעצם יש לי את מוטי ואת יוסי" "אהה... אז שני חברים יש לך מוטי ויוסי?" זאת אומרת היו כאן שני דברים, 1. הילד שמע והבין שהבנת אותו. ויש פה חיבור. 2. הילד שמע את מה שהוא אומר מבחוץ - בעיניים אחרות. ואז הוא תופס את עצמו שזה לא בדיוק כמו שהוא אומר... ויש לו מה לתקן. אחר כך ניתן להוסיף את מה שרוצים. לדוג' "אני שמעתי מאמא של מנשה שהוא אוהב אותך, וחבר שלך, אז מה אתו..." או מי אמר שצריך להיות חבר של כולם? וכן הלאה. הרווח שהוא כבר פנוי להאזין אלינו ללא מחסור מים. כמובן זה נצרך להיות בריכוז ובשקט! הטון חייב להיות חם, מכיל ומבין. ולהיות בהאזנה! ככל שתדברו להיות בהאזנה ושיקוף - ההתנגדות תרד, וההבנה תגבר! בברכת רוב נחת וס"ד. חנניה מנס

הפעם.. למה אנחנו לא חיות?

קאוצ'ינג יהודי - בשבילי הפרשה. הרב משה חיים ארנון שליט"א

ישנו דבר מעניין, כל חיה ובהמה מיד כשיוצאים לאוויר העולם כבר לאחר כמה שעות נראים כאזרחים וותיקים... הולכים, אוכלים, ומסתדרים בכוחות עצמם. לעומתם אנחנו בני האדם לאחר הלידה, העבודה רק מתחילה בלימוד הזחילה, ההליכה, ובאינסוף לימודים והתנסויות שנמשכים לכל שלבי החיים. וכאן הבן שואל- למה? האם לא היה יותר קל לנו לקבל את ילדינו מוכנים כבר עם ילקוט... יודעים מה הם רוצים מחונכים בעלי מידות טובות צדיקים וישרים...? מספרים על ילד שהיה אוהב את הבטלה השיעמום וכל מה שרק יחסוך ממנו להתאמץ ללמוד ולהשקיע. אבל לחיות צריך מאיזשהו מקום... אז הוא היה הולך לאביו, ומבקש ממנו עזרה וכסף. אמר לו אביו כשתראה לי שעבדת והרווחת משלך אעזור לך. והילד כמובן שאפילו לא חלם להתחיל בלהשקיע וניגש לאימו הרחמנייה, שתעזור לו לרצות את אביו. לבסוף נכמרו רחמיה של האמא ואמרה לו בסוף היום תבא אלי ואתן לך מאה שקלים וכך תיגש לאביו. כשניגש הילד למשרדו של אביו ראה את האבא יושב בכסא המנהלים ומתחמם להנאתו מאור התנור שעל ידו. ניגש אליו הילד וא"ל בבקשה אבא הנה מאה שקלים מהיום. האבא מסתכל על הילד מסתכל ועל השטר. ולפתע לעיני הילד הוא מסובב את הכסא ומשליך את הכסף לתנור. והילד... מסתכל ולא מבין.. אומר לו האבא: 'הכסף הזה לא שלך' לא עבדת היום'. כך כמה פעמים ניסה הבן את מזלו. כשכל פעם הסיטואציה חוזרת והאבא אומר 'הכסף לא שלך לא עבדת היום'. לאחר כמה ימים החליט הבן להשקיע ולהוכיח לאביו שהוא עובד וכשהגיע בסוף היום למשרדו של אביו ברגע שהאבא התחיל לסובב את הכסא לכיון התנור, התחיל הבן צועק לאאא!!! אומר לו האב עכשיו הוכחת שאתה עבדת על הכסף הזה! לפי זה נובל להבין למה אנחנו שונים מהבהמות והחיות אפילו בשלבי ההתפתחות. מכיוון שלנו יש תפקיד עצום ויכולות צריכות להיבנות ובדווקא לאט לאט דברים שהם שלנו שאנחנו מחוברים אליהם. וזה התפקיד שלנו לבנות 'בן אדם' שמשקיע שבונה ומתאמץ וזהו התכלית השונה מהתפקיד שמוטל על שאר יצורי העולם. ואדרבא כל קושי וצעד בכיוון הבנייה הוא בונה ומחבר יותר ויותר את האדם למשהו גדול ונעלה. זהו גם הסיבה שנוכל לראות את הקשר בין ההורים לילדים שלא משנה מי הם הילדים מוצלחים או יותר עם קשיים ההורים מרגישים חיבור ענק לילדים כי הם משקיעים ומאז שנולד הם מתחברים! וכך בפרשינו על הפסוק "שים נא ירך תחת ירכי" כותב רש"י "לפי שהנשבע... והמילה הייתה המצווה הראשונה שלו ע"י צער והיתה חביבה עליו ונטלה" דוגמא לדבר כולנו מכירים את הסיבוב בבית הקרוב משפחה או הידיד לאחר ששיפץ את ביתו ומראה כל זיו ורהיט מה היה קודם ומה עכשיו וכמה זה נראה עכשיו מדהים להפליא. ואז מגיע הרגע הכי מרגש ומיוחד... כשנעמד מול איזשהו ארונית קטנה וכמעט לא משמעותית ואומר בהתרגשות ואת זה... אני בניתי!!.. בדבר שבו השקיע התאמץ חשב ואולי אפילו בנה הוא מחובר הוא מרגיש שזה הדבר שכמעט הכי הכי מיוחד. {אולי זה סוד ההצלחה של איקאה...} לפעמים אנו ההורים נתקלים בשאלה הזו למה לא יכל להיות יותר קל... נוכל לעזור לעצמינו כשנחדייר לליבנו ונודריך קודם לעצמינו ונראה דוגמא לילדינו שאין להידתע מאתגר וקושי ואדרבא מכך גדלים וצומחים ובעיקר מתחברים למה שבו משקיעים. וכמו שאומר המשפט "בכדי לעלות בסולם יש שלבים-ואי אפשר לעלות עם ידיים בכניסים". בתפילה והודיה להשם תמיד! 4321ARNON@GMAIL.COM להארות והערות

כבר חיינת היום?

- לעולם אל תצחק מהבחירות של אשתך - אתה אחד מהם!
- פניתי לרופא ואמרתי לו: "יש לי מים בברכיים, אבנים בכליות, וסיד בעצמות." הרופא שאל: "אז מה אתה רוצה ממני אישורי בניה?!"

לזכות להרחיב את ההדפסה באזור מגורכם להצלחה / לע"נ וכו' פנו עוד היום למזכירות הארגון: 0556774358 או למייל: bs0583201525@gmail.com

מהדורת הדפוס מודפסת בכמות מוגבלת, ברחבי הארץ. ניתן לקבל את הגיליון ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת: bs0583201525@gmail.com כמו"כ העלון נמצא באתרים: דרוש. לדעת.

הדפיסו וקחו הביתה לשבת קודש